

Warszawa, dnia 2 lutego 2006r.

TRYBUNAŁ KONSTYTUCYJNY

Al. Szucha 12a

00-918 Warszawa

Wnioskodawca:

Grupa posłów

na Sejm RP V kadencji

Według załączonej listy

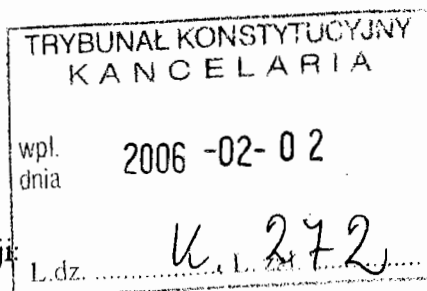
Adres do korespondencji:

Sejm RP

ul Wiejska 4/6/8

Klub Poselski

Sojuszu Lewicy Demokratycznej

WNIOSEK

o stwierdzenie niezgodności ustawy z Konstytucją RP

Na podstawie art. 191 ust. 1 pkt 1 Konstytucji RP (Dz. U. Nr 78, poz. 483, z 2001r. Nr 28, poz. 319) oraz art. 31 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz.U. Nr 102, poz. 643 z późn. zm.), załączając listę posłów występujących z wnioskiem,

w imieniu wnioskodawców Pełnomocnicy wnoszą o:

1. stwierdzenie niezgodności w całości ustawy z dnia 29 grudnia 2005r. o przekształceniach i zmianach w podziale zadań i kompetencji organów państwowych właściwych w sprawach łączności, radiofonii i telewizji (Dz.U. Nr 267, poz. 2258) z zasadą rzetelności działania instytucji publicznych wyrażonej we wstępie do Konstytucji RP, z zasadą demokratycznego państwa prawnego wyrażoną w art. 2 Konstytucji RP, z zasadą legalizmu wyrażoną w art. 7

Konstytucji RP, z art. 83 Konstytucji RP, z art. 119 ust. 1 Konstytucji RP w związku z naruszeniem przepisów art. 150 ust. 1 pkt 2, art. 150 ust. 5 oraz art. 152 ust. 5 Uchwały Sejmu RP z dnia 30 lipca 1992r. - Regulaminu Sejmu RP (M.P. z 2002r. Nr 23, poz. 398 z późn. zm.),

2. stwierdzenie niezgodności art. 24 ustawy z dnia 29 grudnia 2005r. o przekształceniach i zmianach w podziale zadań i kompetencji organów państwowych właściwych w sprawach łączności, radiofonii i telewizji, w części dotyczącej określenia terminu wejścia w życie art. 6 pkt 2 oraz art. 21 bez ustanowienia należytego okresu *vacatio legis*, z zasadą sprawności działania instytucji publicznych wyrażoną we wstępie do Konstytucji RP oraz z zasadą demokratycznego państwa prawnego wyrażoną w art. 2 Konstytucji RP, a także o stwierdzenie, że art. 21 ust. 1 ustawy o przekształceniach i zmianach w podziale zadań i kompetencji organów państwowych właściwych w sprawach łączności, radiofonii i telewizji jest niezgodny (sprzeczny) z art. 2 Konstytucji RP oraz art. 7 Konstytucji RP w związku z art. 213 ust. 1 Konstytucji RP,
3. stwierdzenie niezgodności art. 6 pkt 2 lit. b i c ustawy z dnia 29 grudnia 2005r. o przekształceniach i zmianach w podziale zadań i kompetencji organów państwowych właściwych w sprawach łączności, radiofonii i telewizji z art. 144 ust. 1 i ust. 3 pkt 27 Konstytucji RP oraz z art. 214 ust. 1 w związku z art. 2, art. 7 oraz art. 10 ust. 1 Konstytucji RP,
4. stwierdzenie niezgodności art. 6 pkt 6 ustawy z dnia 29 grudnia 2005r. o przekształceniach i zmianach w podziale zadań i kompetencji organów państwowych właściwych w sprawach łączności, radiofonii i telewizji z art. 32 ust. 1 i 2 w związku z art. 20 Konstytucji RP i w związku z art. 54 ust. 1 i 2 zdanie drugie Konstytucji RP oraz z art. 64 ust. 2 Konstytucji RP,

5. stwierdzenie niezgodności art. 6 pkt 1 ustawy z dnia 29 grudnia 2005r. o przekształceniach i zmianach w podziale zadań i kompetencji organów państwowych właściwych w sprawach łączności, radiofonii i telewizji z art. 2 Konstytucji RP, art. 7 Konstytucji RP oraz z art. 54 ust. 2 w związku z art. 25 ust. 2 Konstytucji oraz z art. 54 ust. 2 zdanie pierwsze Konstytucji RP, a także z art. 61 ust. 3 Konstytucji RP w związku z zasadą demokratycznego państwa prawnego wyrażoną w art. 2 Konstytucji.

W związku z wnioskiem wskazanym w pkt 1 i 2 wnioskodawcy wnoszą o zabezpieczenie powództwa, poprzez zakazanie Prezydentowi RP powoływania Przewodniczącego KRRiT w trybie art. 6 pkt 2 lit b ustawy z dnia 29 grudnia 2005r. o przekształceniach i zmianach w podziale zadań i kompetencji organów państwowych właściwych w sprawach łączności, radiofonii i telewizji do czasu rozpatrzenia wniosku przez Trybunał Konstytucyjny

— podstawa prawna art. 187 § 2 i/lub art. 730 w związku z art. 732 i art. 755 § 1 KPC a także w związku z art. 20 i art. 32 ustawy o Trybunale Konstytucyjnym oraz w związku z art. 10 ust. 1 i ust. 2 Konstytucji RP.

Wnioskodawcy upoważniają posłów **Ryszarda KALISZA, Jerzego WENDERLICHA** oraz **Piotra GADZINOWSKIEGO** do ich reprezentowania w postępowaniu przed Trybunałem Konstytucyjnym, z prawem do udzielania dalszych pełnomocnictw oraz do modyfikowania treści wniosku.

UZASADNIENIE

Ad. 1.

Grupa posłów na Sejm RP złożyła do Laski Marszałkowskiej projekt ustawy o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji oraz niektórych innych ustaw datowany

na 18 listopada 2005r. Projekt ten został wydrukowany jako druk sejmowy nr 56 (dowód - druk 56 wraz ze stanowiskami Rady Ministrów oraz Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji – w załączeniu). Marszałek Sejmu skierował w dniu 29 listopada 2005r. projekt do pierwszego czytania na posiedzeniu Sejmu. Ponieważ był to projekt poselski, nie mógł być on opatrzony klauzulą projektu pilnego (por. art. 123 ust. 1 Konstytucji RP).

Pierwsze czytanie projektu odbyło się na 4 posiedzeniu Sejmu w dniu 8 grudnia 2005r. (dowód – sprawozdanie stenograficzne z obrad Sejmu w dniu 8 grudnia 2005r.), zgodnie z art. 37 Regulaminu Sejmu. W dniu 9 grudnia 2005r. przeprowadzono głosowanie nad wnioskiem o odrzucenie projektu w pierwszym czytaniu. Sejm wniosek odrzucił, zaś Marszałek Sejmu wypowiedział formułę „Stwierdzam, że Sejm wniosek odrzucił, a tym samym skierował projekt ustawy do Komisji Kultury i Środków Przekazu oraz do Komisji Infrastruktury w celu rozpatrzenia.” (dowód – stenogram z 4 posiedzenia Sejmu w dniu 9 grudnia 2005r., pkt 6, str. 204). Wypowiadając tę kwestię Marszałek Sejmu nie zobowiązał Komisji do przedstawienia sprawozdania w określonym terminie.

W dniu 9 grudnia 2005r. komisje na wspólnym posiedzeniu powołały podkomisję do rozpatrzenia projektu ustawy z druku 56 (dowód – biuletyn Nr 94/V kad. 9.12.2005r. z posiedzenia Komisji Kultury i Środków Przekazu (Nr 4) i Komisji Infrastruktury (Nr 10)). Podkomisja w dniu 13 grudnia 2005r. przyjęła sprawozdanie podkomisji, postanawiając jednocześnie o zamówieniu czterech ekspertyz w celu dostarczenia ich członkom komisji przed rozpatrzeniem sprawozdania podkomisji (dowód – sprawozdanie podkomisji; nagrania obrad podkomisji w posiadaniu Kancelarii Sejmu).

W czasie 5 posiedzenia Sejmu w dniu 14 grudnia 2005r. Marszałek Sejmu, przedstawiając informację o propozycjach uzupełnienia porządku obrad Sejmu, powiedział: „Wysoka Izbo! Grupa posłów zgłosiła propozycję uzupełnienia porządku dziennego w przypadku przedstawienia sprawozdania o punkt: Sprawozdanie Komisji Kultury i Środków Przekazu oraz Komisji Infrastruktury o

poselskim projekcie ustawy o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji oraz niektórych innych ustaw.” Sejm w głosowaniu uzupełnił porządek dzienny posiedzenia o ten punkt. Prowadzący obrady Izby Marszałek Sejmu, informując posłów o kolejności rozpatrywanych punktów porządku dziennego, stwierdził, że: „W przypadku przedłożenia sprawozdania o projekcie ustawy dotyczącej radiofonii i telewizji ostatnim punktem dzisiejszego porządku będzie rozpatrzenie tego sprawozdania.” Z wypowiedzianej przez Marszałka Sejmu formuły, nie zakwestionowanej przez żadnego posła, nie wynika, że Sejm zobowiązał komisje do przedstawienia sprawozdania na tym posiedzeniu lub w tym dniu. Sejm zdecydował tylko o tym, że sprawozdanie komisji będzie rozpatrzone, o ile komisje je przedłożą. Nie można więc mówić, w kontekście formuł wypowiedzianych przez Marszałka, że komisje zostały przez Sejm zobowiązane do przedstawienia sprawozdania na tym posiedzeniu. Tym samym, także wobec niewskazania na szczególny tryb zwoływania posiedzeń tych komisji przez Sekretarza Sejmu odczytującego komunikaty o terminach posiedzeń komisji w dniu 14 grudnia 2005r., a więc w pierwszym dniu posiedzenia Sejmu, nie można uznać, że wspólne posiedzenie Komisji Kultury i Środków Przekazu oraz Komisji Infrastruktury, zapowiedziane przez Sekretarza Sejmu, odbywało się w trybie art. 152 ust. 5 zdanie drugie *in fine* Regulaminu Sejmu (w wyniku decyzji podjętych na posiedzeniu Sejmu). Obowiązywał więc przy zwoływaniu tego posiedzenia rygor zawiadomienia o nim posłów z wyprzedzeniem trzydniowym.

W tym przypadku było to o tyle istotne, że projekt ustawy zawarty w sprawozdaniu podkomisji różnił się znacznie od projektu ustawy zawartego w druku 56.

W trosce o umożliwienie posłom merytorycznego przygotowania się do posiedzenia komisji oraz w celu uniemożliwienia zaskakiwania np. przeciwników politycznych terminem posiedzenia, w art. 152 ust. 5 Regulaminu Sejmu postanowiono, że zawiadomienie członków komisji o terminie i porządku dziennym posiedzenia powinno nastąpić co najmniej na 3 dni przed posiedzeniem komisji. Zawiadomienie o posiedzeniu komisji powinno spełniać wymogi określone w

uchwale Prezydium Sejmu. Jedynie w sytuacji, gdy posiedzenie zwoływane jest w wyniku jednoznacznych, a nie dorozumianych, decyzji, podjętych na posiedzeniu Sejmu, termin trzydniowy nie obowiązuje.

Komisje na wspólnym posiedzeniu w dniu 14 grudnia 2005r. postanowiły większością głosów odroczyć rozpatrywanie sprawozdania podkomisji do czasu otrzymania ekspertyz, zamówionych w wyniku decyzji podjętych przez podkomisję. Posiedzenie Komisji zwołane zostało przez ich przewodniczących. Nie odbyło się wspólne posiedzenie prezydiów komisji w celu podjęcia decyzji o zwołaniu posiedzenia i ustalenia porządku obrad. W ocenie wnioskodawców zostało więc ono zwołane z naruszeniem art. 150 ust. 1 pkt 2 oraz art. 152 ust. 5 zdanie drugie Regulaminu Sejmu.

W czasie posiedzenia komisji w dniu 14 grudnia 2005r. zgłoszony został wniosek formalny o przerwanie wspólnego posiedzenia komisji do czasu wpłynięcia czterech zamówionych ekspertyz. Przewodniczący Komisji Kultury i Środków Przekazu w czasie posiedzenia oświadczył, że zgodnie z wnioskiem zgłoszonym w trakcie posiedzenia podkomisji sekretariat komisji w jednym zleceniu zamówił cztery ekspertyzy dotyczące projektowanej ustawy. Wniosek formalny został przyjęty stosunkiem głosów 32 – za przerwaniem posiedzenia, 24 – przeciw, przy braku głosów wstrzymujących się (dowód - biuletyn Nr 116/V kad. 14.12.2005r. z posiedzenia Komisji Kultury i Środków Przekazu (Nr 5) i Komisji Infrastruktury (Nr 12) str. 6/7 oraz str. 9).

Pod koniec obrad Sejmu w dniu 14 grudnia 2005r. prowadzący obrady Marszałek stwierdził: „Informuję, że w związku z nieprzedłożeniem przez Komisję Kultury i Środków Przekazu oraz Komisję Infrastruktury sprawozdania o projekcie ustawy o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji oraz niektórych innych ustaw, punkt ten w dniu dzisiejszym nie zostanie rozpatrzony” (dowód – stenogram z 5 posiedzenia Sejmu – obrady w dniu 14 grudnia 2005r. str. 92).

Zwrócić wypada uwagę, że Sekretarz Sejmu odczytujący komunikaty o posiedzeniach komisji sejmowych, w dniu 15 grudnia 2005r., nie poinformował o pla-

nowanym wspólnym posiedzeniu Komisji Kultury i Środków Przekazu oraz Komisji Infrastruktury.

W dniu 15 grudnia 2005r. posłowie otrzymali pismo, informujące o zwołaniu wspólnego posiedzenia komisji w sprawie rozpatrzenia sprawozdania podkomisji nadzwyczajnej o poselskim projekcie ustawy o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji oraz niektórych innych ustaw na 15 grudnia 2005r. godz. 14,00. Zawiadomienie zostało podpisane przez przewodniczących obu komisji (dowód – tekst zawiadomienia o posiedzeniu komisji o godz. 14,00). W zawiadomieniu nie było wzmianki o tym, że jest to kontynuacja posiedzenia komisji (wznowienie posiedzenia) z dnia 14 grudnia 2005r. Decyzja o zwołaniu posiedzenia oraz o ustaleniu porządku obrad komisji nie była podjęta na wspólnym posiedzeniu prezydiów obu komisji.

W przypadku Komisji Kultury i Środków Przekazu przewodniczący komisji, poseł Paweł Kowal, zwołał posiedzenie prezydium komisji w przerwie obrad wcześniejszego posiedzenia komisji (nr. 7), odbywającego się w dniu 15 grudnia 2005r. W jego obradach wzięli udział posłowie - członkowie prezydium komisji: P.Kowal, I. Śledzińska-Katarasińska, J.Wenderlich (nieobecna była zastępca przewodniczącego komisji z ramienia klubu Samoobrony, pani posłanka G. Wiśniowska) oraz spoza składu prezydium poseł J.Maksymiuk, reprezentujący klub Samoobrony. W głosowaniu członków prezydium komisji w regulaminowym składzie prezydium, na temat zwołania posiedzenia komisji w sprawie rozpatrzenia projektu ustawy o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji oraz niektórych innych ustaw, wynik głosowania był następujący – 1 głos za zwołaniem posiedzenia, 2 głosy przeciw.

W związku z tym należy uznać, zgodnie z treścią art. 150 ust. 5 Regulaminu Sejmu, że nie było zgody Prezydium Komisji Kultury i Środków Przekazu na zwołanie wspólnego posiedzenia komisji w dniu 15 grudnia 2005r. Zawiadomienie więc przez przewodniczących komisji o wspólnym posiedzeniu komisji uznać należy za działanie niezgodne z art. 152 Regulaminu Sejmu. Wprawdzie w art.

152 ust. 1 regulaminu stwierdza się, że posiedzenia komisji odbywają się w terminach określonych przez samą komisję, jej prezydium lub przewodniczącego komisji, ale przepisy regulaminu w sposób jednoznaczny wskazują, że to działania prezydium komisji (art. 150 ust. 1 pkt 2 regulaminu) stanowią standard przy zwoływaniu posiedzeń komisji. Przewodniczący komisji może zwołać samodzielnie (jednoosobowo) posiedzenie komisji tylko w sytuacji przewidzianej w art. 152 ust. 2 regulaminu. W przypadku tego posiedzenia przewodniczący komisji nadużyli technicznego przepisu Regulaminu Sejmu, mówiącego o trybie zawiadamiania członków komisji o posiedzeniu (art. 152 ust 4 i 5 Regulaminu Sejmu). Prawo do zawiadamiania o terminie posiedzenia nie jest tożsame z prawem do zwoływania posiedzenia komisji. W tym przypadku tym bardziej, ponieważ była podjęta uchwała regulaminowego składu Prezydium Komisji Kultury i Środków Przekazu o niezwoływaniu wspólnego posiedzenia komisji w dniu 15 grudnia 2005r. Uznać więc należy, że zarówno posiedzenie obu komisji zwołane na godz. 14,00, jak i na godz. 16,00, zostało zwołane niezgodnie z normą art. 150 ust. 1 pkt 2 Regulaminu Sejmu.

Na wspólnym posiedzeniu komisji, zwołanym na 15 grudnia 2005r. godz. 14,00, obecni posłowie podjęli decyzję, że w dniu 15 grudnia 2005r. wspólne posiedzenie obu komisji w sprawie rozpatrzenia sprawozdania podkomisji nie odbędzie się (dowód – wypowiedzi posłów na posiedzeniu obu komisji w dniu 15 grudnia 2005r. godz. 14,00 - biuletyn Nr 139/V kad., 15.12.2005r. z posiedzenia Komisji Kultury i Środków Przekazu (Nr 8) i Komisji Infrastruktury (Nr 15) oraz w dniu 15 grudnia 2005r. godz. 16,00 - biuletyn Nr 148/V kad., 15.12.2005r. z posiedzenia Komisji Kultury i Środków Przekazu (Nr 9) i Komisji Infrastruktury (Nr 16) str. 2-16).

W trybie nagłym w dniu 15 grudnia 2005r. zwołano na godz. 16,00 wspólne posiedzenie komisji. Pod zawiadomieniem podpisali się przewodniczący obu komisji. Nie było wspólnego posiedzenia prezydiów komisji, w celu zwołania posiedzenia komisji oraz ustalenia porządku obrad. W zawiadomieniu nie było

wzmianki o tym, że jest to kontynuacja posiedzenia komisji (wznowienie posiedzenia) z dnia 14 grudnia 2005r. Posłowie o fakcie zwołania posiedzenia komisji byli informowani także za pomocą sms-ów. Sposób informowania o posiedzeniu komisji był niezgodny z treścią uchwały nr 58 Prezydium Sejmu z dnia 21 sierpnia 1996r. w sprawie zasad i trybu zawiadamiania posłów o posiedzeniach komisji sejmowych, wydanego na podstawie upoważnienia zawartego w art. 150 ust. 5 Regulaminu Sejmu.

W trakcie wspólnego posiedzenia komisji posłowie zakwestionowali legalność jego zwołania. Zwrócono uwagę, że posłowie nie otrzymali zamówionych ekspertyz. Fakt ten potwierdził dyrektor Biura Studiów i Ekspertyz Kancelarii Sejmu, stwierdzając, że zamówione ekspertyzy zostaną przygotowane niezwłocznie. W dniu obrad komisji pracownicy i eksperci BSiE byli przygotowani, wg oświadczenia dyrektora, do udzielania posłom odpowiedzi na pytania. Dostarczone posłom na początku posiedzenia komisji ekspertyzy okazały się ekspertyzami zamówionymi wcześniej na potrzeby Marszałka Sejmu. Posłowie opozycji sejmowej, uznając, że posiedzenie komisji zostało zwołane z naruszeniem przepisów Regulaminu Sejmu oraz niezgodnie z wcześniejszymi ustaleniami członków obu komisji, opuścili obrady komisji. Pod ich nieobecność, w głosowaniu, większość obecnych wówczas członków obu komisji uznała, że można kontynuować obrady (dowód - biuletyn Nr 148/V kad. 15.12.2005r. z posiedzenia Komisji Kultury i Środków Przekazu (Nr 9) i Komisji Infrastruktury (Nr 16) str. 12 i str. 16). Komisje w dniu 15 grudnia 2005r., pod nieobecność członków opozycji, rozpatrzyły sprawozdanie podkomisji i przyjęły sprawozdanie.

W dniu 16 grudnia 2005r., w czasie obrad Sejmu, najpierw odbyła się dyskusja na temat legalności zwołania posiedzeń komisji oraz procedowania nad projektem ustawy o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji oraz niektórych innych ustaw, a następnie odbyło się drugie i trzecie czytanie projektu ustawy (dowód - sprawozdanie stenograficzne z obrad Sejmu w dniu 16 grudnia 2005r. str. 215-221, 237-253, 286-290). Sejm był więc poinformowany o istniejącym stanie rze-

czy. W czasie tych obrad zarządzono przerwę, w trakcie której Konwent Seniorów rozpatrywał problem legalności obrad komisji. O wynikach obrad Konwentu posłowie nie zostali jednak przez Marszałka powiadomieni.

W ocenie wnioskodawców, posiedzenia organu Sejmu muszą być zwoływane zgodnie z obowiązującymi przepisami (tzn. w określonym trybie, zgodnie z opisaną w przepisach procedurą). Fakt zwołania posiedzenia komisji lub połączonych komisji w sposób niezgodny z postanowieniami Regulaminu Sejmu powoduje, że samo posiedzenie uznać należy za wadliwe od samego początku, a tym samym niezdolne do podejmowania jakichkolwiek wiążących (wywołujących skutki) decyzji. Przesądza o tym przede wszystkim treść art. 7 Konstytucji RP, wyrażającego zasadę legalizmu oraz art. 83 Konstytucji RP, nakładającego na każdego obowiązek przestrzegania prawa RP. Przy innej ocenie tego stanu rzeczy zostałyby również naruszona zasada rzetelnego działania instytucji publicznych, wyrażona we wstępie do Konstytucji RP oraz zasada demokratycznego państwa prawnego, wyrażona w art. 2 Konstytucji RP. Można więc, w ocenie wnioskodawców, mówić o naruszeniu w tym przypadku reguł pochodnych od tych zasad – zasady zaufania do państwa oraz stanowionego przez nie prawa, a także nakazu przestrzegania reguł przyzwoitej legislacji, rozumianych w tym kontekście jako nakaz przestrzegania w toku procesu legislacyjnego ustalonych procedur postępowania.

Oczywiste naruszenia przepisów proceduralnych na etapie prac komisji sejmowych – skutkujące, w ocenie wnioskodawców, nieważnością ich obrad, a tym samym i podjętych w ich trakcie uchwał – nie może być sanowane decyzją Izby. Fakt podjęcia przez Sejm prac nad wadliwym (w tym przypadku także nielegalnym) sprawozdaniem komisji o projekcie ustawy nie daje podstaw do uznania, że Sejm *in pleno* może swoją uchwałą znieść wadliwość proceduralną powstałą na wcześniejszych etapach prac legislacyjnych jego organu (organów). Procedury parlamentarne, w tym przypadku procedura postępowania z projektami ustaw, normowana przede wszystkim przepisami Regulaminu Sejmu, mają także, obok

aspektu porządkującego tok prac Izby, zapewnić mniejszości sejmowej (najczęściej opozycji sejmowej) gwarancje poszanowania jej praw w ramach tzw. sprawiedliwości proceduralnej (praworządność formalna). Przyjęcie założenia, że organ władzy ustawodawczej może swoją uchwałą konwalidować skutki błędów proceduralnych jego organów, prowadziłyby do powstania nie demokratycznego państwa prawnego a państwa bezprawia. W takiej logice funkcjonowania organów władzy publicznej każda większość sejmowa, na etapie prac komisyjnych, mogłaby forsować swoje oceny i poglądy, lekceważąc normy proceduralne, mając świadomość, że i tak na dalszym etapie prac parlamentarnych cała Izba – rozpatrując projekt, konwaliduje wszystkie wcześniejsze naruszenia prawa.

Podjmując więc drugie i trzecie czytanie projektu ustawy, w ocenie wnioskodawców, zarówno Marszałek Sejmu jak i cała Izba działali niezgodnie z art. 119 ust. 1 Konstytucji – w tym sensie, że podjęli czynności związane z kontynuowaniem procedury ustawodawczej i przystąpili do drugiego czytania projektu ustawy, pomimo oczywistego naruszenia przepisów Regulaminu Sejmu, a tym samym nieusuwalnej przez Sejm wadliwości tej procedury, powstałej na etapie prac w komisjach sejmowych (por. uzasadnienie wyroku TK w sprawie K 18/95).

W toku prac nad ustawą Sejm i komisje sejmowe pracowały niezwykle szybko. Można uznać, że de facto zastosowano tu tryb pilny. Regulamin Sejmu dopuszcza możliwość rozpatrywania projektów ustaw w sposób szybki, jednak decyzje o przyjęciu skróconych procedur postępowania muszą następować (zapadać) z poszanowaniem wymogów, jakie dla procesu stanowienia prawa wynikają z norm konstytucyjnych i regulaminowych. Także z zasad konstytucyjnych, jakie z norm zawartych w Konstytucji RP są wyprowadzane. W tej procedurze znacznie, w ocenie wnioskodawców z naruszeniem norm regulaminowych, skrócono kalendarz prac ustawodawczych, w efekcie czego naruszono podstawowe zasady stanowienia prawa, takie jak zasadę przyzwoitej legislacji, demokratyzmu, racjonalności postępowania; nie doszło do wszechstronnej dyskusji parlamentarnej,

nie rozważono treści ekspertyz, nie przeprowadzono konsultacji społecznych; przerwano także ciągłość funkcjonowania konstytucyjnego organu, jakim jest Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji.

Reasumując, rozmiar i waga naruszeń procedury prawodawczej, w toku prac Sejmu nad projektem ustawy z druku 56, daje podstawy do sformułowania wniosku o uznanie całej ustawy za niezgodną, w ocenie wnioskodawców, z zasadą rzetelności działania instytucji publicznych wyrażoną we wstępie do Konstytucji RP, z zasadą demokratycznego państwa prawnego wyrażoną w art. 2 Konstytucji RP, z zasadą legalizmu wyrażoną w art. 7 Konstytucji RP, z obowiązkiem przestrzegania przez każdego obowiązującego go prawa sformułowanym w art. 83 Konstytucji RP, z art. 119 ust. 1 Konstytucji RP w związku z naruszeniem przepisów art. 150 ust. 1 pkt 2, art. 150 ust. 5 oraz art. 152 ust. 5 Uchwały Sejmu RP z dnia 30 lipca 1992r. - Regulaminu Sejmu RP.

Ad. 2

Uchwalona w dniu 29 grudnia 2005r. ustawa o przekształceniach i zmianach w podziale zadań i kompetencji organów państwowych właściwych w sprawach łączności, radiofonii i telewizji, w art. 24 zawiera przepis, zgodnie z którym niektóre jej postanowienia wchodzi w życie z dniem publikacji tekstu ustawy. Ustawa została opublikowana w nr 267 Dziennika Ustaw, w dniu 30 grudnia 2005r.

Zgodnie z zasadą demokratycznego państwa prawnego i wyprowadzanych z niej reguł oraz zasad pochodnych, reguły przyzwoitej legislacji nakazują, by przepisy stanowionego prawa także, a może przede wszystkim, wchodziły w życie po odpowiednim okresie dostosowawczym. W Polsce ów standardowy termin *vacatio legis* wynosi 14 dni. Skrócić go można tylko w wyjątkowych sytuacjach, mając ku temu ważne, istotne powody. Ten tok myślenia był wielokrotnie potwierdzany w wyrokach Trybunału Konstytucyjnego.

W ustawie z dnia 29 grudnia 2005r. o przekształceniach i zmianach w podziale zadań i kompetencji organów państwowych właściwych w sprawach łączności, radiofonii i telewizji, w art. 24 ustawodawca postanowił, że art. 6 pkt 2 i art. 21 ustawy wchodzi w życie w dniu jej opublikowania. Postanowienia te, w ocenie wnioskodawców, są niezgodne z zasadą demokratycznego państwa prawnego wyrażoną w art. 2 Konstytucji w tym sensie, że naruszają ciągłość funkcjonowania konstytucyjnego organu ochrony prawa, jakim z mocy postanowień art. 213 Konstytucji RP jest Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji.

Ustawodawca we wskazanych powyżej przepisach ustawy określił w odmienny od dotychczasowego sposób skład KRRiT i zasady jej powoływania, sposób powoływania Przewodniczącego Rady, wprowadził nowy sposób ustalania czasu trwania kadencji całego składu Rady liczonego dla wszystkich członków od tego samego terminu, przerwał z dnia na dzień funkcjonowanie dotychczasowej KRRiT oraz nakazał upoważnionym organom władzy publicznej niezwłocznie powołać nowy skład KRRiT.

W Konstytucji RP z 1997r. ustrojodawca pomieścił przepisy dotyczące Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji w rozdziale IX Organy kontroli państwowej i ochrony prawa. Oznacza to, że KRRiT została uznana za organ władzy publicznej, nie mieszczący się w klasycznej klasyfikacji, podziale organów na władzę ustawodawczą, wykonawczą i sądowniczą. Jest więc KRRiT konstytucyjnym organem państwa, wykonującym swoje ustrojowe zadania przede wszystkim w sferze ochrony prawa. Tym samym powinna być apolitycznym organem władzy publicznej niezależnym od władzy wykonawczej (administracji rządowej). Istotnym jest też, aby organ taki funkcjonował w sposób ciągły i nieprzerwany. Zmiana przepisów dotyczących składu, zasad funkcjonowania oraz zmiana podstawowych kompetencji takiego organu nie jest oczywiście wykluczona, ale wymaga ważnych powodów, przyczyn. W ocenie wnioskodawców, zarówno przywołane w uzasadnieniu do projektu ustawy (druk 56) oraz w wystąpieniu posła

reprezentującego wnioskodawców, w czasie pierwszego czytania, argumenty za dokonaniem takich zmian merytorycznych, nie spełniają tego warunku.

W ocenie wnioskodawców nieusuwalność członków konstytucyjnego organu państwa, powołanych na określoną kadencję, poza przypadkami wyraźnie wskazanymi w ustawie, daje gwarancje ich niezależności. Tę kadencyjność określają przepisy ustawy o radiofonii i telewizji (art. 7 ust 4). Sposób powołania na określoną kadencję oraz obowiązek wypełniania swego urzędu przez członków Rady do czasu powołania następcy (następców) wyraźnie wskazuje, że intencją ustawodawcy (podobnie i ustrojodawcy) było zapewnienie autonomii KRRiT wobec organów powołujących jej skład, a także zapewnienie ciągłości funkcjonowania KRRiT. Zgodnie z art. 21 ustawy z dnia 29 grudnia 2005r. kadencja dotychczasowego składu Rady wygasła w dniu opublikowania ustawy (30 grudnia 2005r.). Oznacza to przerwanie ciągłości funkcjonowania konstytucyjnego organu państwa. Żaden przepis konstytucyjny nie upoważnia ustawodawcy do zawieszenia, w takich okolicznościach, na jakiś czas KRRiT. Przepis ten jest więc niezgodny z zasadą demokratycznego państwa (art. 2 Konstytucji RP) oraz zasadą legalizmu (art. 7 Konstytucji RP). Nadto przyjęcie takiego trybu wprowadzania w życie art. 21 ust 1 ustawy narusza zasadę ochrony praw nabytych w tym sensie, że w sposób nieprzewidywalny w dotychczasowym stanie prawnym kształtuje sytuację faktyczną i prawną obywateli RP, konkretnych osób sprawujących funkcje (urząd) członków KRRiT (por. uzasadnienie wyroku TK w sprawie K 32/00). Regulacja ta stanowi także zagrożenie dla interesu publicznego. Natychmiastowe wygaśnięcie mandatu dotychczasowych członków KRRiT spowoduje niewątpliwie wygaśnięcie choćby pełnomocnictw do reprezentowania Rady przed sądami.

Stwierdzić także należy, że nie przywołano żadnych argumentów wskazujących na konieczność odejścia od standardowego terminu *vacatio legis*. Sprawozdawca komisji powinien wskazać, jakie ważne powody, racje, przemawiają za przyjęciem, że zakwestionowane we wniosku przepisy mają wejść w życie z dniem

opublikowania ustawy. W tym konkretnym przypadku zakwestionowane przepisy w takiej redakcji, zostały wprowadzone do tekstu ustawy w toku prac w komisjach sejmowych przed drugim czytaniem. Obowiązek więc uzasadnienia takiego rozwiązania, przywołania argumentów uzasadniających konieczność zastosowania takiego nadzwyczajnego rozwiązania, spoczywał właśnie na sprawozdawcy komisji, w mniejszym stopniu na przedstawicielu wnioskodawców. W swoim wystąpieniu nie zrobił on jednak tego (dowody – sprawozdanie stenograficzne z obrad Sejmu w dniu 16 grudnia 2005r. str. 239 i uzasadnienie projektu ustawy (druk nr 56)). Można założyć, wobec przyjętego innego rozwiązania w art. 15 pkt 2 ustawy o przekształceniach dla sytuacji podobnej, dotyczącej prezesów urzędów tam wymienionych, że ustawodawca w pełni świadomie naruszył w tym przypadku nie kwestionowane przez nikogo zasady.

W ocenie wnioskodawców, brak uzasadnienia – wskazania, jakie to ważne, nietypowe przyczyny są powodem odchodzenia od utrwalonych w kulturze prawnej, parlamentarnej oraz legislacyjnej, standardów ustanawiania odpowiednio długiego *vacatio legis*, pozwala na postawienie zarzutu, że art. 24 ustawy z dnia 29 grudnia 2005r. o przekształceniach i zmianach w podziale zadań i kompetencji organów państwowych właściwych w sprawach łączności, radiofonii i telewizji jest niezgodny z zasadą sprawności działania instytucji publicznych wyrażonej we wstępie do Konstytucji RP oraz z art. 2 Konstytucji w tym zakresie, w jakim postanawia, że art. 6 pkt 2 oraz art. 21 ustawy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia dlatego, że w ten sposób została naruszona zasada przyzwoitej legislacji oraz zasada ciągłości, a także nieprzerwalności funkcjonowania konstytucyjnego organu państwa.

Ad. 3

W art. 6 pkt 2 lit b i c ustawy z dnia 29 grudnia 2005r. o przekształceniach i zmianach w podziale zadań i kompetencji organów państwowych właściwych w sprawach łączności, radiofonii i telewizji ustawodawca zawarł zmianę ustawy z

dnia 29 grudnia 1992r. o radiofonii i telewizji polegająca na upoważnieniu Prezydenta RP do powoływania i odwoływania Przewodniczącego KRRiT spośród członków KRRiT. Jednocześnie uchyla przepis art. 7 ust. 2a ustawy o radiofonii i telewizji, zezwalający KRRiT na odwołanie Przewodniczącego z jego funkcji mocą własnej uchwały. Regulacja ta podkreślała niezależność konstytucyjnego organu państwa.

Przyjęta w nowelizacji regulacja zakłada, że Prezydent RP będzie powoływał (odwoływał) Przewodniczącego KRRiT w formie przewidzianej w art. 142 i 144 Konstytucji RP. Akty urzędowe Prezydenta, zgodnie z art. 144 ust. 2 Konstytucji RP, wymagają dla swej ważności podpisu Prezesa Rady Ministrów (kontrasygnty). Przepis ten nie dotyczy aktów wymienionych w art. 144 ust. 3 Konstytucji RP. Spośród wymienionych tam trzydziestu tzw. prerogatyw Prezydenta RP nie ma uprawnienia do powoływania i odwoływania Przewodniczącego KRRiT. Oznacza to, że powołując (odwołując) Przewodniczącego KRRiT Prezydent RP każdorazowo będzie musiał uzyskiwać zgodę (podpis, kontrasygntę) Prezesa Rady Ministrów na ten akt urzędowy. I to Prezes Rady Ministrów będzie ponosił odpowiedzialność za treść tego aktu.

Przyjęte rozwiązanie odbiega znacznie od konstytucyjnego statusu KRRiT (por. uwagi na ten temat w pkt. 2 uzasadnienia wniosku). Oznacza to, że obsadzanie istotnego urzędu w KRRiT odbywać się będzie z istotnym i, na ostatnim etapie, z decydującym udziałem przedstawiciela rządu. W przypadku, gdy urząd Prezydenta RP i urząd Prezesa Rady Ministrów obsadzone będą przez osoby związane z przeciwstawnymi sobie opcjami politycznymi, może dojść do sytuacji, w której obsadzenie urzędu Przewodniczącego KRRiT (lub jego odwołanie) będzie praktycznie niemożliwe. Może to prowadzić do paraliżu w funkcjonowaniu KRRiT.

Fakt pomieszczenia przepisów o KRRiT w rozdziale IX Konstytucji, wyposażenie KRRiT w prawo do wydawania rozporządzeń, miało w zamyśle ustrojodawcy odseparować organ władzy wykonawczej (Radę Ministrów i jej członków) od

organu ochrony prawa, jakim niewątpliwie jest Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji.

W polskiej tradycji nie wymaga się takiej separacji od Głowy Państwa. Inny jest status Głowy Państwa będącej także organem władzy wykonawczej. Prezydentowi jako organowi władzy wykonawczej, na mocy art. 126 Konstytucji RP, nadany został szczególny status wśród organów państwa wynikający z tradycyjnie przypisywanemu, na bazie tradycji, strażnika majestatu Rzeczypospolitej. Takiej roli nie odgrywa jednak – ani na bazie tradycji, ani tym bardziej z mocy woli ustrojodawcy i/lub ustawodawcy – Prezes Rady Ministrów. Jego pozycja wśród organów państwa została określona przede wszystkim w art. 148 Konstytucji. Można powiedzieć, że jest on przedstawicielem organu władzy wykonawczej (Rady Ministrów) sensu stricto. Przyjęcie więc rozwiązania, zgodnie z którym posiada on faktyczny wpływ na obsadę kierowniczego urzędu w KRRiT, może prowadzić do faktycznego, wobec prawa do odwoływania Przewodniczącego z zajmowanej funkcji bez określenia w ustawie przesłanek dla podjęcia takiej decyzji, uzależnienia Przewodniczącego od rządu i tym samym do ograniczenia jego samodzielności. Rozwiązanie to w konsekwencji ogranicza także, w przekonaniu wnioskodawców, niezależność KRRiT – organu państwa wykonującego swoje zadania w obszarze ochrony prawa i kontroli państwowej. Przepis ustawy zakładający obowiązek uzyskiwania kontrasygnaty w procedurze powoływania (odwoływania) Przewodniczącego KRRiT jest oczywiście niespójny z prezydencką prerogatywą powoływania członków KRRiT.

Tym samym przepis ustawy o przekształceniach (art. 6 pkt 2 lit. c), cofający KRRiT prawo do wybierania (odwoływania) Przewodniczącego KRRiT, uznać należy, *à rebours*, także za niezgodny z art. 2 Konstytucji RP i art. 10 ust. 1 i 2 Konstytucji RP oraz z art. 214 Konstytucji RP.

Przywołane powyżej argumenty, w ocenie wnioskodawców, pozwalają na uznanie, że art. 6 pkt 2 lit b ustawy o przekształceniach i zmianach w podziale zadań i kompetencji organów państwowych właściwych w sprawach łączności, radio-

fonii i telewizji jest niezgodny z art. 144 ust. 1 i ust. 3 pkt 27 Konstytucji RP oraz z art. 214 ust. 1 Konstytucji RP w związku z art. 2 Konstytucji RP, art. 7 Konstytucji RP oraz art. 10 ust. 1 Konstytucji RP.

Ad. 4

W art. 6 pkt 6 ustawy z dnia 29 grudnia 2005r. o przekształceniach i zmianach w podziale zadań i kompetencji organów państwowych właściwych w sprawach łączności, radiofonii i telewizji, ustawodawca zawarł zmianę ustawy z dnia 29 grudnia 1992r. o radiofonii i telewizji, polegającą na dodaniu do ustawy o radiofonii i telewizji nowego artykułu 35a, w którym uprzywilejowuje nadawców społecznych w ten sposób, że przyznaje nadawcom społecznym, im i tylko im, prawo do specjalnej procedury ubiegania się o koncesję na kolejny okres – polegającej na tym, że w przypadku wyrażenia przez nadawcę społecznego chęci ponownego uzyskania takiej koncesji, w zasadzie, nie ma możliwości nieuwzględnienia takiego wniosku. Pozostali nadawcy takiego uprawnienia nie uzyskali.

Nadawcy i nadawcy społeczni, rozpowszechniając programy radiowe i/lub telewizyjne, prowadzą działalność gospodarczą w różnych formach organizacyjnych. Zgodnie z art. 32 ust. 2 nikt nie może być dyskryminowany w życiu gospodarczym z jakiegokolwiek przyczyny. Przepis ten ściśle związany jest z normą wyrażoną w art. 32 ust. 1 Konstytucji. Zgodnie z nią wszyscy mają prawo do równego traktowania przez władze publiczne. Ustrojodawca w art. 64 ust. 2 ustanowił także regułę, zgodnie z którą własność i inne prawa majątkowe podlegają w Rzeczypospolitej równej dla wszystkich ochronie prawnej. Także art. 54 ust. 2 zdanie drugie Konstytucji nie daje podstaw do różnicowania procedur koncesyjnych przy ubieganiu się o ten sam rodzaj koncesji.

W ocenie wnioskodawców przepis zawarty w art. 6 pkt 6 ustawy o przekształceniach i zmianach w podziale zadań i kompetencji organów państwowych właściwych w sprawach łączności, radiofonii i telewizji, przyznając nadawcom prawo do korzystania ze szczególnej procedury ubiegania się o ponowną koncesję,

gwarantującą w praktyce jej otrzymanie, uprzywilejowuje ich w stosunku do innych kategorii nadawców. Nadawcy, nadawcy społeczni oraz jednostki publicznej radiofonii i telewizji, rozpowszechniając programy prowadzą działalność gospodarczą. Wprowadzenie zróżnicowania możliwości uzyskania powtórnej koncesji tylko dla jednej kategorii nadawców wprowadza elementy nierównej konkurencji, a tym samym pozwala uznać, że przepis ten wprowadza dyskryminację nadawców nie będących nadawcami społecznymi oraz jednostki publicznej radiofonii i telewizji w tym zakresie, w jakim nadają one tzw. programy tematyczne (np. kanał KULTURA). Ustrojodawca w art. 32 Konstytucji RP nie przewidział możliwości wprowadzenia w drodze ustawy jakichkolwiek, choćby śladowych, form dyskryminacji w życiu gospodarczym. Skoro norma ta ustanawiana jest przez organ władzy ustawodawczej, w ocenie wnioskodawców, przepis ten jest niezgodny także z art. 32 ust. 1 Konstytucji, ponieważ wprowadza jako rozwiązanie ustawowe nierówne traktowanie podmiotów będących nadawcami. Dyskryminacja ta, w ocenie wnioskodawców, jest także niezgodna z zasadą wolności działalności gospodarczej, wyrażonej w art. 20 Konstytucji.

W art. 6 pkt 6 ustawy o przekształceniach w treści nowego art. 35a ustawy o radiofonii i telewizji dostrzec też można legislacyjną nieporadność, polegającą na tym, że w ust. 3 tego artykułu używa się pojęcia „nadawca”, zaś w ust. 1 i 2 „nadawca społeczny”. W art. 4 ust. 1 i 1a ustawy o radiofonii i telewizji, w tzw. słowniczku, zawarto definicje ustawowe tych pojęć. Nie mogą być one używane zamiennie. Tym samym, jeżeli art. 35a ust. 3 ma odnosić się do treści ust. 1 i 2 tego artykułu, użyte sformułowania wprowadzają element niepewności interpretacyjnej. Tym samym można uznać, że przy redagowaniu treści art. 35a naruszono zasady przyzwoitej legislacji.

Ad. 5

W art. 6 pkt 1 o przekształceniach i zmianach w podziale zadań i kompetencji organów państwowych właściwych w sprawach łączności, radiofonii i telewizji

ustawodawca uzupełnił wykaz zadań KRRiT o inicjowanie i podejmowanie działań w zakresie ochrony zasad etyki dziennikarskiej.

W ocenie wnioskodawców norma ta, szczególnie w kontekście zmiany zasad powoływania członków KRRiT oraz związanego z tym nowego ustalenia (obliczania) czasu trwania kadencji KRRiT, wprowadza ukrytą cenzurę prewencyjną. Niedookreśloność tego przepisu powoduje, że KRRiT będzie miała bardzo dużą swobodę w ustalaniu form realizacji nałożonego na nią obowiązku. Dziennikarze będą mieli do czynienia z organem nieprzewidywalnym, mogącym narzucać swój własny system wartości moralnych (etycznych) wszystkim. Jest to niezgodne z zasadą demokratycznego państwa prawnego (art. 2 Konstytucji), rozumianą w ten sposób, że prawo w tym przypadku staje się niedookreślone, a także z zasadą bezstronności władz publicznych w sprawach przekonań religijnych, światopoglądowych i filozoficznych oraz z obowiązkiem zapewnienia swobody ich wyrażania w życiu publicznym (art. 25 ust. 2 Konstytucji). KRRiT, podejmując działania w zakresie ochrony zasad etyki dziennikarskiej, będzie mogła – norma ustawowa tego nie wyklucza – oceniać działalność dziennikarzy na każdym etapie ich pracy, także przed publikacją opracowanych materiałów. Odwołując się do systemu norm pozaprawnych, wskazanego tylko rodzajowo (normy etyczne), przepis ten może stanowić podstawę do podjęcia działań ograniczających pluralizm choćby światopoglądowy. W takich sytuacjach pojawi się swoista presja na niepodejmowanie przez dziennikarzy działań (tematów) drażliwych, mogących wywoływać kontrowersje w związku z różnymi systemami etycznymi występującymi w społeczeństwie. Szeroko rozumiane zasady etyki dziennikarskiej mogą być też powodem ograniczenia w sposób pozaustawowy prawa dostępu do informacji przez dziennikarzy. W tym sensie regulacja ta jest, w ocenie wnioskodawców, niezgodna z art. 61 ust. 3 Konstytucji RP w związku z zasadą demokratycznego państwa prawnego wyrażoną w art. 2 Konstytucji.

Norma konstytucyjna wyrażona we wstępie do Konstytucji RP podkreśla zasadę pluralizmu etycznego, a tym samym i moralnego. Standardy etyczne nie powin-

ny więc być ustalane przez organ państwowy. KRRiT, z mocy normy konstytucyjnej, ma stać na straży norm prawa a nie norm etycznych (moralnych). Zasada legalizmu (art. 7), a także przyjęta w Konstytucji koncepcja zamkniętego systemu źródeł prawa, wyraźnie podkreślają, że wyznacznikiem działań państwa mają być normy prawne.

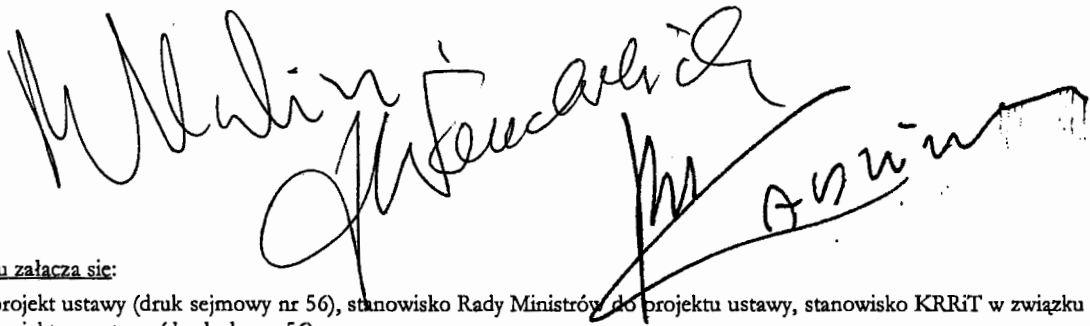
W ocenie wnioskodawców przywołane powyżej argumenty pozwalają postawić wniosek o uznanie niezgodności art. 6 pkt 1 ustawy o przekształceniach i zmianach w podziale zadań i kompetencji organów państwowych właściwych w sprawach łączności, radiofonii i telewizji z art. 2 Konstytucji RP, art. 7 Konstytucji RP oraz z art. 54 ust. 1 w związku z art. 25 ust. 2 Konstytucji oraz z art. 54 ust. 2 zdanie pierwsze Konstytucji RP, a także z art. 61 ust. 3 Konstytucji RP w związku z zasadą demokratycznego państwa prawnego wyrażoną w art. 2 Konstytucji RP.

Jednocześnie wnioskodawcy składają wniosek o zabezpieczenie powództwa poprzez zakazanie Prezydentowi RP powoływania Przewodniczącego KRRiT w trybie określonym w art. 6 pkt 2 lit. b ustawy o przekształceniach i zmianach w podziale zadań i kompetencji organów państwowych właściwych w sprawach łączności, radiofonii i telewizji do czasu rozpatrzenia sprawy przez Trybunał Konstytucyjny.

Zgodnie z art. 20 ustawy o Trybunale Konstytucyjnym w sprawach nieuregulowanych w ustawie do postępowania przed Trybunałem stosuje się odpowiednio przepisy KPC. Kodeks postępowania cywilnego w art. 187 § 2 przewiduje możliwość zamieszczenia w pozwie wniosku o zabezpieczenie powództwa. W art. 730, 732 i 755 KPC określa zasady ustanawiania takiego powództwa.

Wnioskodawcom jest znane uzasadnienie postanowienia w sprawie K 15/04. Wnioskodawcy uważają, że stosowanie odpowiednio przepisów KPC podlega każdorazowo odrębnej ocenie Trybunału. Postanowienie to nie mogło więc ustanowić zasady ogólnej, wiążącej składy Trybunału w każdej rozpatrywanej sprawie w przyszłości.

W tym przypadku, w ocenie wnioskodawców, dopuszczenie do podjęcia działań przez organy władzy publicznej zgodnie ze wskazanymi, a jednocześnie zaskarżonymi przepisami, spowoduje powstanie stanów nieodwracalnych. Nawet wówczas, jeżeli Trybunał podzieli ocenę wnioskodawcy, nie będzie można w sposób skuteczny przywrócić stanu poprzedniego. Tym samym, w przypadku uznania ustawy w całości za niezgodną z Konstytucją – pomimo to funkcjonować będzie Przewodniczący Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji powołany przez Prezydenta. Celem wniosku jest uniemożliwienie zaistnienia takiej sytuacji. Dlatego też, w opinii wnioskodawców, w tym konkretnym przypadku, odpowiednie zastosowanie przepisów KPC jest jak najbardziej zgodne z racjonalnością postępowania oraz z zasadą demokratycznego państwa prawnego. Nie stoi temu na przeszkodzie także zasada podziału i równowagi władzy ustawodawczej, wykonawczej i sądowniczej, wyrażona w art. 10 Konstytucji RP.

Do wniosku załącza się:

1. projekt ustawy (druk sejmowy nr 56), stanowisko Rady Ministrów do projektu ustawy, stanowisko KRRiT w związku z projektem ustawy (do druku nr 56);
2. sprawozdanie podkomisji nadzwyczajnej o projekcie ustawy z druku 56;
3. druki nr 165 i 165a zawierające sprawozdanie komisji o projekcie ustawy;
4. wybrane fragmenty sprawozdań stenograficznych z obrad Sejmu – 4 posiedzenie, w dniach 8, 9 grudnia 2005r. oraz 5 posiedzenie, w dniach 14, 15 i 16 grudnia 2005r.;
5. biuletyny ze wspólnych posiedzeń Komisji Kultury i Środków Przekazu oraz Komisji Infrastruktury nr 94/V (pos. komisji – odpowiednio nr 4 i 10), nr 116/V (pos. komisji – odpowiednio nr 6 i 12), 139/V (pos. komisji – odpowiednio nr 8 i 15), 148/V (pos. komisji – odpowiednio nr 9 i 16);
6. biuletyn nr 131/V z pos. nr 7 Komisji Kultury Środków Przekazu w dniu 15 grudnia 2005 r.;
7. teksty zawiadomień o posiedzeniach Komisji Kultury i Środków Przekazu oraz Komisji Infrastruktury w dniach 14 grudnia 2005 r. oraz 15 grudnia 2005 r. (3 zawiadomienia);
8. uchwałę nr 58 Prezydium Sejmu z dnia 21 sierpnia 1996r. w sprawie zasad i trybu zawiadamiania posłów o posiedzeniach komisji sejmowych.